

3 pCt. i Afgift, hvilket faktisk bliver et Tilskud paa $\frac{3}{4}$ af det øvrige Beløb. Det forekommer Mindretallet, at der hermed er gjort tilstrækkeligt, og at de Udgifter, som yderligere maatte kræves af Hensyn til denne Bane, altsaa her med Hensyn til Stationen — maa være Statskassen uvedkommende, og at der ikke for Lovgivningsmagten er Grund til yderligere Bevilling af Hensyn dertil. Derfor mene vi, at dette Valg her ikke bør stilles Ministeren. Skønt man jo kunde være tilbøjelig til at vente, at Afgørelsen vilde falde i Overensstemmelse med Landstingets Vedtagelse, er det jo noget, man ikke tør gøre Regning paa, idet jeg skal erindre om, at Landstingets Vedtagelse ikke var i Overensstemmelse med Regeringsforslaget, men baade Folketingets og Landstingets Vedtagelse gaa imod dette, og det kunde jo være, at Ministeren, naar han skulde vælge, saa valgte Flytningen, og det mener jeg, at Landstinget bør fastholde, at det er der ingen Anledning til. Naar man i det andet Ting har stillet dette Alternativ, er det rimeligvis i Forventning om, at Valget skulde falde i Fævor af Folketingets Affattelse, og skete dette, havde man her jo i Virkeligheden ved at slutte sig til Flertallets Indstilling frafaldet det Standpunkt, paa hvilket Landstinget har stillet sig. Naar man saa muligvis vil indvende — og jeg venter, at den Indvending vil fremkomme — at en forskellig Vedtagelse i de to Ting vil føre til, at dette Spørgsmaal heller ikke finder sin Afgørelse i denne Samling, og at Sagen saa atter er skudt ud et Aar endnu, ser jeg ikke, at der er mere Grund for Landstinget, end der er for Folketinget, til at fravige det Standpunkt, man en Gang har indtaget. Jeg skal derfor paa Mindretallets Vegne tillade mig at opfordre det høje Ting til at fastholde den Beslutning, som nu en Gang er taget, d. v. s. at stemme for Mindretallets Forslag.

Madsen-Nygdal: Det er jo det ærede Ting vel bekendt, at jeg i Aar som de foregaaende Aar har holdt paa Projektet af 1886. Jeg har heller ikke i dette Øjeblik forandret min Anskuelse, men staar fremdeles paa det samme Standpunkt. Jeg tror, at det er absolut det ene rigtige at fastholde, hvad man var enig om i 1886. Men da det forekommer mig, at det vilde være Synd imod den paagældende Egn, om Aalestrup—Viborgbanen skulde blive standset endnu et Aar, og Koncessionshaveren paa dette Anlæg, som er Viborg Amtsråd, skulde lide Tab derved, at Banen ikke blev aabnet for Driften eller i alt Fald ikke kunde

blive ført til Viborg, ønsker jeg, at vi maa komme til Ende med denne Sag snarest muligt, og da nu et Flertal i Fællesudvalget paa 11 Medlemmer foreslaar at lægge denne Sag i Indenrigsministerens Haand, saaledes at han kan vælge mellem Folketingets og Landstingets Standpunkt, vil jeg indstændig tilraade Tinget her at følge Flertallet.

F. Pedersen: Jeg vil ogsaa blot med et Par Ord anbefale at stemme for Flertallets Forslag. Den ærede Ordfører sagde, at naar Folketinget var gaaet med til at lægge Sagen i Ministerens Haand, maatte det forventes, at Ministeren vilde vælge Folketingets Forslag. Jeg ved ikke, hvilken Tanke man i Folketinget har gjort sig i saa Henseende. Jeg ved kun, at naar jeg er gaaet med til at stille dette Forslag, har jeg ingen som helst Grund haft til at tro det ene eller det andet om, hvilket Valg den højtærede Minister vilde træffe. Men Hovedhensynet for mig til at slutte mig til Flertallets Indstilling har været det, at det forekommer mig i høj Grad ønskeligt, om man en Gang kunde komme til Ende med den Sag. Jeg synes, at dersom Rigsdagen nu igen skal gaa fra hinanden uden at komme til et Resultat over dette Spørgsmaal, vil det vidne om en Magtesløshed, som vi, jeg havde nær sagt, næsten ikke kunne være bekendt. Det forekommer mig, at der fra Folketingets, altsaa fra Fællesudvalgets Flertals Side er gjort en meget væsentlig Indrømmelse, idet man foreslaar at lægge Afgørelsen i Ministerens Haand, og det er saa meget mere paafaldende, at den ærede Ordfører fraraader Landstinget at gaa ind paa denne Ordning, som det dog ellers plejer at være god gammel Skik, at naar der undertiden fra Folketingets Side er vist Mistillid til Ministeren, har Landstinget derimod haft en rodfæstet Tillid til sin Regering, og jeg tror, at man i dette Tilfælde kan være tjent med at opretholde denne Tillid og altsaa lægge Afgørelsen i Ministerens Haand. Den sidste ærede Tale fremhævede, hvilken Støde det vil føre, dersom Sagen ikke bliver afgjort i Aar, og hvilket økonomisk Tab der derved vil blive paaført den paagældende Egn. Nu sagde den ærede Ordfører, at der ikke er meget Grund for Landstinget end for Folketinget til at tage Hensyn til disse lokale Interesser, og det kan være meget rigtigt; men som Sagen nu foreligger, synes det mig, at Tingene dog ere nogenlunde ligelig stillede i denne Sag, idet de begge opgiver Sagen for deres Vedkommende og sige: Lad Re-